

Ž: Dobri d'eň.

M: Dobri d'eň.

Ž: Paňi X., ja som prišla, bi som potrebovala vistaviť toto česne prehlaseňe o predlženi maťerskej.

M: A česne prehlaseňie o čom? O tom, že s'te ako sama, že sa sama staráte o dieťa?

Ž: Áno, a že jako o ...predlžiť, hej, lebo jako tri roki bud'em doma, hej. Dva roki bud'e teraz na maja a že ešte rok možem biť jako doma.

M: Desaťkorunovi kolok (Ž: Ano.) vam treba a opčianski preukas.

Ž: Dobre, dobre. Ďakujem. Dovid'eňia.

Ďalšia ukážka z predajne obuvi sa vyznačuje väčšou variabilitou a menšou mierou oficiálnosti. Častejšie sa tu uplatňuje nárečie. Výpovede predavačky (P) patria k už spomínaným „hybridným“ prejavom, v ktorých sa prepínanie uskutočňuje aj viackrát v rámci jednej výpovede. V konkrétnej situácii tu predavačka obsluhuje naraz troch zákazníkov – mužov (M1, M2, M3), ktorí hovoria nárečím, a ona sama postupne stále častejšie prepína do nárečia:

M1: Take mi daju d'evad'apolki.

Ž: D'evad'apol, d'esiätka iba. Ockušaju.

M1: D'esiätka?

Ž: Hej.

M1: Može biť d'esiätka.

M2: A osmička ňet, paňi?

Ž: Osmička tiež ešte je za stod'esat'.

M2: No ta ukažu mi jednu.

Ž: Ockušaju, prosim. Take dačo jest. Stod'esat' korun.

M2: Ďakujem.

M3: Ne veľke?

M1: Čo?

M3: Ne veľke?

Ž: Šak tu je para s teho.

M1: Hej?

Ž: No ta pravda, to je par. Lem jednu som vam ukazala, ta musim vam aj druhu dac.

M1: Ta mne vejdze noha. Ta to jedenacki.

Ž: D'esiätka.

M1: Hej?

Ž: Qňi su dos široke, znaće?

M3: No ta znaju co? Ta to nič. V zime dobre budze

Ž: Stuhajice, skusce ešte druhu dzesätku. Dajce toto nazad. Dakedi je jedna, čo bola už vecej ockušana. Skusce teras tote.

M1: Daj toten obuvak.

Ž: No, skus'te, tam maće obuvak.

Proces posúvania alebo prepínania okrem toho existuje aj v opačnom smere, t. j. od spisovnej normy k nárečiu, kde výber prvkov, v ktorých sa uskutočňuje, a miera, či variabilitnosť ich uplatnenia korešpondujú so situáciou v prvom prípade (pri prepínaní z nárečia do spisovného jazyka). Tento proces je však menej častý a uskutočňuje sa len v špecifických prípadoch, napríklad v rozhovore so starým človekom, ktorý ovláda len nárečie, alebo v snahe prejavíť spolupatričnosť v kolektíve, kde sa v súkromnej komunikácii používa nárečie, alebo pri reprodukovani rozhovoru s osobou, ktorá hovorila nárečím. Tu nárečová forma výpovede slúži ako charakteristika danej osoby, prípadne ako vyjadrenie vlastného postoja k nej. V nasledujúcej ukážke sledujeme monologický prejav (reprodukcii dialógu s osobou, ktorá hovorí pravežne nárečím) už vyššie spomínanej pracovníčky matriky:

...a puožičku si chccla brať. A ona:

„potrebuje česne prehlaseňie do sporiťefňe.“

A hovorim:

„A čo má biť f tom česnom prehlaseňi?“

„Vi vieťe, čo tam ma biť.“

Hovorim:

„A ja otkial mám ved'iet,“ hovorim, „čo má biť f tom česnom prehlaseňi?“

„No ňeropce se taka, že ňeznace Vi pri mňe ňigday nič ňeznace “

Hovorim:

„Paňi, ňeroščuťujťe sa...“

Tu by sme mohli hovoriť skôr o imitácii, keďže sú tu iné motivujúce faktory; častejšie sa pritom uskutočňuje v opačnom smere, t. j. od nárečia k spisovnému jazyku, ako je to v prípade nasledujúcej ukážky, kde pani, ktorá používa len nárečie, a to nielen v súkromných, ale aj v oficiálnych prejavoch, napodobňuje prejav učiteľky, s ktorou sa stretla v nemocnici:

...a teraz hvari:

„Manžel mal priňes klasifikačni sošit “

Ja kukkam na ňu a hvarim:

„Ježiš, a to načo?“

„Joy, ta znamki budzem. “

„Hj, ta ked vi znamki..., znaće, tu sce v ňemocňici, tu vam mus'vi umek-nuc s'ercu. O dva stupňe mus'jce zľeps'ic znamki totim dzecom.“

„Hi, ta darebak bol celi rok, ta gďe možem?“

Hvarim:

„Kukajice...“

Ona hvari: